

Sygn. akt VI P 603/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2016 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk- Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Ławnicy: Janina Dąbrowska, Franciszek Konarski

Protokolant : sekr. sąd. Mirosława Marszewska

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa J. Ż.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, sprostowanie świadectwa pracy

I. umarza postępowanie w zakresie cofniętego pozwu,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda J. Ż. kwotę 370 złotych (trzysta siedemdziesiąt złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zasądza od powoda J. Ż. na rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 60 złotych (sześćdziesiąt złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

V. w pozostałym zakresie odstępuje od obciążania powoda J. Ż. kosztami zastępstwa procesowego,

VI. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa- Kasę Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 215 złotych (dwieście piętnaście złotych i 00/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt VI P 603/13

UZASADNIENIE

Powód J. Ż. pozwem z dnia 5 lipca 2013 roku wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 2.500 Euro tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, jak również z tytułu niewypłaconych na jego rzecz nadgodzin.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż był zatrudniony u pozwanego począwszy od dnia 8 kwietnia 2013 roku, na podstawie umowy o pracę na czas określony, na stanowisku cieśli- szalunkowego. Od dnia 1 maja 2013 roku został oddelegowany do pracy H.. W dniu 21 czerwca 2013 roku oświadczył przełożonemu W. B. - kierownikowi, iż jest chory, źle się czuje i w związku z brakiem druku A1, umożliwiającemu skorzystanie z bezpłatnej opieki medycznej za granicą, wyjeżdża do Polski i wnosi o udzielenie mu urlopu na dzień 21 czerwca 2013 roku, w związku z nieobecnością w tymże dniu. W świetle powyższego w ocenie powoda nie zaistniały warunki do rozwiązania z nim umowy o pracę. Pozwany jako przyczynę powyższego podał bowiem nieusprawiedliwioną nieobecność pracownika w dniu 21 czerwca

2013 roku, natomiast on oddał prośbę do pracodawcy o udzielenie w tym dniu urlopu, jaki przysługuje mu z Kodeksu Pracy. Następne dni tj. 22 i 23 czerwca 2013 roku były dla powoda dniami wolnymi od pracy, zaś od dnia 24 czerwca 2013 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim do dnia 28 czerwca 2013 roku. Powód podał również, iż w okresie od 8 kwietnia 2013 roku do 20 czerwca 2013 roku świadczył na rzecz pozwanego pracę w godzinach nadliczbowych, za co nie otrzymał należnego wynagrodzenia. Mając powyższe na uwadze żądanie objęte pozwem zasługuje na uwzględnienie. (k. 2-5)

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w odpowiedzi na pozew z dnia 27 sierpnia 2013 roku wniósł o oddalenie powództwa, jak również o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż powód był jego pracownikiem od dnia 8 kwietnia 2013 roku, na podstawie umowy o pracę na czas oddelegowania i na tej podstawie świadczył pracę na rzecz pozwanego na terenie H.. Powyższa umowa została przez strony rozwiązana w dniu 30 kwietnia 2013 roku za porozumieniem stron. Przed rozwiązaniem umowy o pracę strony zostały wobec siebie w pełni rozliczone, co powód oświadczył w treści porozumienia z dnia 30 kwietnia 2013 roku o rozwiązaniu umowy. Z uwagi na powyższe pozwany wniósł o oddalenie roszczeń powoda w zakresie rzekomo niewypłaconego na jego rzecz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od dnia 8 kwietnia 2013 roku do dnia 20 czerwca 2013 roku. Pozwany podkreślił, iż nie polegają na prawdziwie również twierdzenia powoda odnośnie niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę przez pozwanego. Pozwany zaprzecza bowiem okolicznościom podawanym w tym zakresie przez powoda. Nie polegają bowiem na prawdziwie twierdzenia powoda, iż jego nieobecność w dniu 21 czerwca 2013 roku rzekomo spowodowana złym samopoczuciem została w tymże dniu zgłoszona kierownikowi budowy - W. B.. W dniu 21 czerwca 2013 roku powód w ogóle nie pojawił się w pracy, nikogo nie uprzedzając o planowanej nieobecności oraz nie informując o jej przyczynach. Jak się okazało powód opuścił (...) kwatery zabierając ze sobą wszystkie swoje rzeczy. W. B. nie został w żaden sposób poinformowany o planach powoda, w szczególności nie polegają na prawdziwie twierdzenia powoda o tym, że składał na ręce kierownika budowy wnioski o udzielenie mu urlopu w tym dniu, czy też że skarżył się na złe samopoczucie.

Kierownik budowy był zaskoczony nieobecnością powoda, rozpytał wśród pracowników powoda, czy znane są im przyczyny nieobecności powoda, lecz nikt nie posiadał informacji na ten temat, dlatego też tego samego dnia W. B. powiadomił swoich przełożonych o zaistniałej sytuacji i zawnioskował o zwolnienie powoda z pracy w trybie dyscyplinarnym. W dniu 1 lipca 2013 roku oświadczenie pracodawcy w tym przedmiocie zostało mu doręczone. Jako przyczynę powyższego pozwany podał opuszczenie miejsca pracy oraz nieusprawiedliwioną nieobecność pracownika w dniu 21 czerwca 2013 roku. W odpowiedzi na powyższe pozwany otrzymał następnie oświadczenie powoda datowane na dzień 1 lipca 2013 roku o wypowiedzeniu umowy o pracę. W tym też samym dniu powód wystosował pozew do Sądu. (k. 30-40)

W kolejnym pozwie z dnia 10 lipca 2013 roku powód wniósł o sprostowanie świadectwa pracy tj. w zakresie zapisu o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VI P 633/13. (k. 152-153)

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 października 2013 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa również w zakresie żądania o sprostowanie świadectwa pracy. W uzasadnieniu pozwany podtrzymał argumentację przywołaną wcześniej odnośnie nieusprawiedliwionego opuszczenia stanowiska pracy przez powoda w dniu 21 czerwca 2013 roku. Nadto wskazał, iż powód nie złożył uprzednio do pracodawcy wniosku o sprostowanie świadectwa pracy. (k. 190-195)

Zarządzeniem z dnia 3 września 2013 roku sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania oraz wyrokowania. (k. 163)

W piśmie z dnia 3 września 2013 roku powód sprecyzował, iż z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych domaga się : za miesiąc kwiecień 2013 roku- 1.845 złotych, za miesiąc maj 2013 roku- 3.690 złotych,

zaś za miesiąc czerwiec 2013 roku- 1.715,85 złotych. Powód podtrzymał również żądanie z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, tj. w wysokości 2.500 złotych. (k. 169)

W piśmie procesowym z dnia 24 lutego 2014 roku oraz z dnia 29 kwietnia 2014 roku powód cofnął pozew w zakresie żądania o sprostowanie świadectwa pracy, na co pozwany na rozprawie w dniu 15 lutego 2016 roku wyraził zgodę. (k. 288, 338, 596)

W piśmie z dnia 29 kwietnia 2014 roku powód ponownie sprecyzował, iż z tytułu nadgodzin domaga się zasądzenia na jego rzecz następujących kwot: za miesiąc kwiecień 2013 roku- 760,96 Euro, za miesiąc maj 2013 roku- 918,40 Euro, za miesiąc czerwiec 2013 roku- 393,60 Euro tj. łącznie 2.072,96 Euro brutto. (k. 340-341)

W kolejnym piśmie procesowym z dnia 9 lipca 2014 roku powód sprecyzował, iż z tytułu nadgodzin domaga się zasądzenia na jego rzecz następujących kwot: za miesiąc kwiecień 2013 roku- 682,24 Euro, za miesiąc maj 2013 roku- 918,40 Euro, za miesiąc czerwiec 2013 roku- 393,60 Euro tj. łącznie 1.994,24 Euro brutto. (k. 389-390)

Na rozprawie w dniu 8 września 2014 roku powód podał, iż w niniejszym postępowaniu podtrzymuje żądanie zasądzenia na jego rzecz kwoty 2.500 Euro brutto z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, w zakresie zaś kwot żądanych przez niego z tytułu nadgodzin za okres sporny podtrzymuje powyższe, w zakresie sprecyzowanym w piśmie z dnia 9 lipca 2014 roku. (k. 409)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód J. Ż. został zatrudniony u pozwanego (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. począwszy od dnia 8 kwietnia 2013 roku na podstawie umowy o pracę, początkowo tj. do dnia 26 kwietnia 2013 roku na okres próbny, zaś od dnia 27 kwietnia 2013 roku na czas określony, na stanowisku cieśli, za wynagrodzeniem 13,12 Euro brutto za godzinę.

W powyższym okresie powód został oddelegowany do świadczenia pracy na terenie H..

W dniu 30 kwietnia 2013 roku strony podpisały porozumienie, oświadczając w jego treści iż dniem 30 kwietnia 2013 roku, na mocy zgodnego porozumienia rozwiązują łączącą ich umowę o pracę. Powód w treści powyższego oświadczył również, iż niniejsze porozumienie wyczerpuje wszelkie jego roszczenia wobec pozwanego ze stosunku pracy oraz jego rozwiązania. Jednocześnie podał, iż w przyszłości takowych roszczeń wobec spółki nie będzie rościł.

(Dowód: porozumienie -k. 10, 81, świadectwo pracy- k. 83-84, 159-160)

W dniu 1 maja 2013 roku strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony do dnia 30 kwietnia 2014 roku. W oparciu o powyższą powód został zatrudniony na stanowisku cieśli. W treści powyższej jako miejsce świadczenia pracy przez powoda wskazano obszar (...) N., K. N. oraz Rzeczypospolitej Polskiej.

Strony określiły również, iż wynagrodzenie powoda za pracę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wynosić będzie kwotę 8,69 złotych brutto za godzinę, na terenie (...) N. kwotę 13,70 Euro brutto za godzinę, zaś na terenie K. N. kwotę 13,12 brutto za godzinę.

(Dowód : umowa o pracę z dnia 8 kwietnia 2013 roku wraz z załącznikiem- k. 6-9, 77-80, umowa o pracę z dnia 1 maja 2013 roku- k. 85)

W dniu 21 czerwca 2013 roku powód nie pojawił się w pracy, nikogo nie uprzedzając o planowanej nieobecności oraz nie informując o jej przyczynach. Jak się okazało powód opuścił też (...) kwaterę zabierając ze sobą wszystkie swoje rzeczy. W. B.- przełożony powoda nie został w żaden sposób poinformowany o planach powoda. Powód nie złożył jakiegokolwiek wniosku o udzielenie mu urlopu w tym dniu, nie skarżył się też na złe samopoczucie.

W tym samym dniu W. B. złożył wniosek o rozwiązanie umowy o pracę z powodem wobec jego nieusprawiedliwionej nieobecności na budowie w dniu 21 czerwca 2013 roku z przyczyn nieznanych.

Wobec powyższego oświadczeniem z dnia 24 czerwca 2013 roku, doręczonym powodowi w dniu 1 lipca 2013 roku, pozwany rozwiązał z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia.

Jako przyczynę powyższego pozwany podał nieobecność nieusprawiedliwioną pracownika od dnia 21 czerwca 2013 roku.

Pozwany w związku z ustaniem zatrudnienia powoda wydał mu świadectwo pracy. Jako tryb rozwiązania umowy o pracę wpisał art. 52 § 1 pkt 1 kp.

W dniu 18 lipca 2013 roku powód złożył wniosek o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie wskazanego przez pracodawcę trybu rozwiązania umowy o pracę. W treści powyższego powód podał, iż w dniu 20 czerwca 2013 roku zmuszony był wrócić do Polski, albowiem nie posiadał aktualnego zaświadczenia A1, pozwalającego na uzyskanie bezpłatnej opieki medycznej za granicą. W związku z powyższym poinformował również kierownika budowy o tym, iż jest chory i wyjeżdża do Polski, natomiast według kodeksu pracy przysługuje mu urlop. Kierownik W. B. poinformował go, iż przekaze tę informację pracodawcy. W związku z czym powód wskazał, iż uważa że niesłusznie oraz krzywdząco napisano w treści świadectwa powód jego zwolnienia z pracy.

(Dowód : rozwiązanie umowy o pracę – k. 12, 100, wniosek – k. 99, 198, e-mail- k. 130,203, świadectwo pracy- 154-154v, 196-197, wniosek - k. 158, zeznania świadka M. S. – k. 402-409)

W okresie od dnia 24 czerwca 2013 roku do dnia 28 czerwca 2013 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim.

(Dowód : kopia zwolnienia lekarskiego- k. 13, 107, 131, 201)

W dniu 1 lipca 2013 roku powód złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę w związku z nieprzestrzeganiem przez pracodawcę praw pracowniczych, w szczególności z powodu braku terminowych wypłat z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych.

(Dowód : oświadczenie – k. 101, 202)

Powód w okresie od dnia kwietnia 2013 roku do dnia czerwca 2013 roku pracował w godzinach nadliczbowych.

Należne na rzecz powoda wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych za wskazany wyżej okres stanowi kwotę 1.282,48 Euro brutto.

(Dowód : ewidencja czasu pracy wraz z listami płac, przelewami- 109-114, 219-220, 315-326, 395-400, zeznania świadka M. S. – k. 402-409, zeznania świadka A. R.- k. 452v-453, zeznania świadka A. K. – k. 498 (nagranie 00:06:43-00:16:01), zeznania świadka A. B.- k. 498-499 (nagranie 00:16:12-00:21:52), zeznania powoda J. Ż.- k. 499 (nagranie 00:24:27- 00:36:10), opinia biegłego sądowego W. A.- k. 531-539)

W piśmie z dnia 10 lipca 2013 roku powód zwrócił się do pracodawcy o rozwiązanie z nim umowy o pracę z dniem 10 lipca 2013 roku, w trybie porozumienia stron.

Pozwany przychylił się do wniosku powoda.

Pracodawca wydał również powodowi nowe świadectwo pracy opatrzone datą 21 października 2013 roku. W treści powyższego jako tryb rozwiązania umowy o pracę pozwany podał art. 30 § 1 pkt 1 kp - porozumienie stron, jako datę zaś rozwiązania umowy o pracę dzień 10 lipca 2013 roku.

Powyższe świadectwo zostało doręczone powodowi w dniu 25 października 2013 roku.

(**Dowód:** wniosek – k. 273, 278, 289, świadectwo pracy- k. 269-270, 274-275, zpo- k. 272, 277)

W dniu 5 sierpnia 2015 roku pozwany przekazał na rachunek bankowy powoda kwotę 2.172,51 złotych tj. kwotę 729 Euro (3.022,65 złotych brutto).

W dniu 24 lutego 2016 roku pozwany przekazał na rachunek bankowy powoda kwotę 1.708,31 złotych tj. kwotę 553,48 Euro (2.416,22 złotych brutto).

Pozwany uregulował w czasie trwania procesu całą należność na rzecz powoda z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych za okres od kwietnia 2013 roku do czerwca 2013 roku.

(**Dowód** : potwierdzenie wykonania operacji- k. 517, 606-607, lista płac- k. 518, opinia biegłego sądowego W. A.- k. 531-539)

Średnie miesięczne wynagrodzenia powoda obliczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło kwotę 2.138,56 Euro.

(**Dowód** : zaświadczenie – k. 106, 108)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wnioski konstruując w oparciu o zeznania powoda J. Ż. przesłuchanego w charakterze strony postępowania, jak również zeznania świadków w osobach M. S., A. R., A. K. oraz A. B., jak również dokumenty prywatne.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania wszystkich przesłuchanych w toku prowadzonego postępowania świadków. Powyższe pozostawały bowiem w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym, tworząc z nim logiczną całość. W tym zakresie świadkowie potwierdzili fakt pracy powoda w godzinach nadliczbowych za okres objęty sporem. Nadto z zeznań świadka M. S. wynika fakt opuszczenia przez powoda miejsca pracy bez usprawiedliwienia w dniu 21 czerwca 2013 roku, które to ustalenie znajduje również potwierdzenie w dokumentach złożonych w sprawie.

Walor wiarygodności Sąd przyznał również zeznaniom złożonym przez powoda w zakresie świadczenia przez niego pracy na rzecz pozwanego w okresie od kwietnia 2013 roku do czerwca 2013 roku w godzinach nadliczbowych. Powyższe pozostawały bowiem w zgodzie z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w szczególności w postaci zeznań świadków, jak również opinią biegłego sądowego W. A..

Podstawę ustaleń Sądu stanowiła również opinia biegłego sądowego z zakresu księgowości W. A.. W tym zakresie Sąd meriti oparł ustalenia faktyczne co do wysokości należnego na rzecz powoda wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w oparciu o powyższą opinię. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób wyczerpujący, uwzględniający obowiązujące w tej mierze przepisy prawa, jak również ustalenia umowne stron w zakresie warunków wynagradzania powoda, ponadto zgodnie z posiadaną przez biegłego wiedzą specjalistyczną i jako taka zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu z materiału dowodowego sprawy bezspornie wynika, iż powód pracował w okresie objętym sporem w godzinach nadliczbowych.

Okoliczność ta została potwierdzona w zeznaniach wszystkich świadków przesłuchanych w toku prowadzonego postępowania, wynika również z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również z opinii biegłego sądowego W. A..

Wysokość należnego na rzecz powoda z powyższego tytułu wynagrodzenia za okres od kwietnia 2013 roku do czerwca 2013 roku została określona przez biegłego na łączną kwotę 1.282,48 Euro.

Fakt braku uregulowania powyższej należności na rzecz powoda, jak również jej wysokość nie były w toku prowadzonego postępowania kwestionowane również przez stronę pozwaną, wyrazem czego był fakt wypłaty na rzecz powoda powyższej należności.

W dniu 5 sierpnia 2015 roku pozwany przekazał bowiem na rachunek bankowy powoda kwotę 2.172,51 złotych tj. kwotę 729 Euro (3.022,65 złotych brutto).

Następnie w dniu 24 lutego 2016 roku miała miejsce kolejna wypłata na rzecz powoda na rachunek bankowy powoda w wysokości 1.708,31 złotych tj. kwota 553,48 Euro (2.416,22 złotych brutto).

Pozwany uregulował zatem w czasie trwania procesu całą należność na rzecz powoda z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych za okres od kwietnia 2013 roku do czerwca 2013 roku.

O powyższym orzeczono zatem w punkcie II wyroku na podstawie art. 151¹ § 1 kp.

Zdaniem Sądu na uwzględnienie nie zasługiwało również żądanie powoda dotyczące zasądzenia na jego rzecz odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę.

W tym zakresie bowiem materiał dowodowy potwierdził, iż pierwotnie oświadczeniem z dnia 24 czerwca 2013 roku, doręczonym powodowi w dniu 1 lipca 2013 roku, pozwany rozwiązał z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia tj. w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp. Jako przyczynę powyższego pozwany podał nieobecność nieusprawiedliwioną pracownika od dnia 21 czerwca 2013 roku.

Następnie w piśmie z dnia 10 lipca 2013 roku powód zwrócił się do pracodawcy o rozwiązanie z nim umowy o pracę z dniem 10 lipca 2013 roku, w trybie porozumienia stron, pozwany zaś przychylił się do wniosku powoda.

Pracodawca wydał zatem powodowi nowe świadectwo pracy opatrzone datą 21 października 2013 roku. W treści powyższego jako tryb rozwiązania umowy o pracę pozwany podał art. 30 § 1 pkt 1 kp tj. porozumienie stron, jako datę zaś rozwiązania umowy o pracę dzień 10 lipca 2013 roku. Powyższe świadectwo zostało doręczone powodowi w dniu 25 października 2013 roku.

W świetle powyższego uznać należało, iż pozwany cofnął ostatecznie oświadczenie o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp, na co powód wyraził zgodę, czego wyrazem było porozumienie stron z dnia 10 lipca 2013 roku o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 30 § 1 pkt 1 kp.

W zakresie prowadzonych na gruncie przedmiotowej sprawy rozważań wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 60 kc w zw. z art. 300 kp z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej. (oświadczenie woli)

Jedynie zatem na marginesie prowadzonych rozważań wskazać należy, iż rozwiązanie umowy o pracę dokonane pierwotnie przez pozwanego w dniu 1 lipca 2013 roku tj. w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp było prawidłowe.

W tym zakresie materiał dowodowy sprawy, w szczególności zeznania świadka M. S. oraz dokumenty złożone w sprawie postaci oświadczeń W. B. potwierdziły, iż powód w dniu 21 czerwca 2013 roku nie pojawił się w pracy, nikogo nie uprzedzając o planowanej nieobecności oraz nie informując o jej przyczynach. Jak się okazało powód opuścił też (...) kwaterę zabierając ze sobą wszystkie swoje rzeczy. W. B.- przełożony powoda nie został w żaden sposób poinformowany o planach powoda. Powód nie złożył również jakiegokolwiek wniosku o udzielenie mu urlopu w tym dniu, nie skarżył się też na złe samopoczucie. W tym samym dniu W. B. złożył wniosek o rozwiązanie umowy o pracę z powodem wobec jego nieusprawiedliwionej nieobecności na budowie w dniu 21 czerwca 2013 roku z przyczyn nieznanymi.

Okoliczności podawane przez powoda odnośnie uzyskania na ten dzień urlopu, jak również zawiadomienia pracodawcy o przyczynie jego nieobecności w dniu 21 czerwca 2013 roku nie zostały w toku prowadzonego postępowania w żaden sposób potwierdzone.

Powyższe ustalenie zostało dokonane przez Sąd jedynie na marginesie, w tym bowiem przedmiocie Sąd miał na uwadze zgodne oświadczenia stron z dnia 10 lipca 2013 roku dotyczące rozwiązania ostatecznie umowy o pracę w trybie porozumienia stron.

Skoro zatem do rozwiązania umowy przez strony doszło w dniu 10 lipca 2013 roku w trybie porozumienia stron za niezasadne uznać należało żądanie powoda dotyczące zasądzenia na jego rzecz odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp z dniem 1 lipca 2013 roku.

O powyższym orzeczono w punkcie II wyroku na podstawie art. 56 § 1 kp w zw. z art. 58 kp.

W piśmie procesowym z dnia 24 lutego 2014 roku oraz z dnia 29 kwietnia 2014 roku powód cofnął pozew w zakresie sprostowania świadectwa pracy, na co pozwany na rozprawie w dniu 15 lutego 2016 roku wyraził zgodę

W zakresie cofniętego przez powoda pozwu, zgodnie z oświadczeniami j.w, Sąd postępowanie umorzył, o czym orzekł w punkcie I na mocy art. 203 kpc § 1 i 4 w zw. z 469 kpc w zw. art. 355 § 1 kpc.

W tym zakresie Sąd uznał, iż cofnięcie pozwu przez powoda nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa, jak również nie narusza słusznego interesu pracownika.

Odnośnie kosztów procesu:

O kosztach zastępstwa procesowego należnych na rzecz strony pozwanej (tj. w zakresie roszczenia o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę) orzeczono w punkcie IV mocy § 11 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zmianami) w zw. z art. 98 § 1 kpc w zw. 108 § 1 kpc.

W zakresie kosztów zastępstwa procesowego dotyczących roszczenia powoda o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych Sąd odstąpił od obciążania niniejszymi powoda.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Art. 102 kpc stanowi natomiast, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd zważył, iż w sprawie niniejszej mamy do czynienia ze szczególnie uzasadnionym wypadkiem w rozumieniu art. 102 kpc i nie obciążył strony przegrywającej w tym zakresie kosztami.

Zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu.

Do kręgu bowiem okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego - sytuacji życiowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974r., II CZ 223/73).

Przyjmuje się stosowanie art. 102 k.p.c, gdy sprawa ma wątpliwy i dyskusyjny charakter; dochodzone roszczenie powoda wynika z niejasno sformułowanych przepisów; strona przegrywająca znajduje się w wyjątkowo trudnej sytuacji majątkowej, a wytaczając powództwo była subiektywnie przeświadczona o słusności dochodzonego

roszczenia, natomiast strona wygrywająca korzystała ze stałej obsługi prawnej i nie poniosła dodatkowych nakładów na prowadzenie procesu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 15 maja 2015r., I ACa 51/15).

Należy bowiem mieć na względzie, iż do szczególnie uzasadnionych wypadków związanych z przebiegiem procesu można zaliczyć okoliczności konkretnej sprawy, łączące się z charakterem żądania poddanego pod osąd. (por. uzasadnienie postanowienia Sadu Najwyższego z 15 czerwca 2011r., V CZ 23/11)

W tym miejscu podkreślić należy, iż ocena Sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c, ma charakter dyskrejonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem sądu oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy.

W związku z tym może być ona podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 stycznia 2012r. III CZ 10/12, Biul.SN 2012/4/7).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodził przypadek szczególnie uzasadniony.

Poza sporem pozostawała bowiem okoliczność, iż żądanie dotyczące wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych zostało na rzecz powoda uregulowane przez pracodawcę w toku procesu, tym samym pozwany przyznał zasadność złożonego przez powoda żądania. Bezsprzecznie zatem złożenie przez powoda pozwu w tym przedmiocie było uzasadnione. To postawa pracodawcy spowodowała złożenie niniejszego przez pracownika. Żądanie to również co do zasady okazało się słuszne. Jego wysokość została zaś potwierdzona w treści opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd na mocy art. 102 k.p.c orzekł jak w punkcie V wyroku.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U Nr 167, poz. 1398 z zm.) koszty sądowe obejmują opłaty i wydatki.

W myśl zaś art. 5 ust. 1 pkt 2 na wydatki składa się między innymi zwrot kosztów podróży i noclegu oraz utraconych zarobków lub dochodów na rzecz świadków.

Mając powyższe na uwadze rozliczenia w niniejszym postępowania wymagały również należności przyznane na rzecz świadków F. K. oraz A. B. w łącznej kwocie 430 złotych. (postanowienia z dnia 6 sierpnia 2015 roku- k. 508-511)

Mając powyższe na uwadze Sąd na mocy art. 100 kpc obciążył powyższymi kosztami w 1/2 pozwanego (mając na uwadze, iż żądania powoda co do zasady w 1/2 okazały się niezasadne- tj. w zakresie rozwiązania umowy o pracę).

W zakresie pozostałych kosztów z powyższego tytułu (należnych od powoda) Sąd miał na uwadze treść art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U z 2005 roku, Nr 167, poz. 1398 ze zmianami)

O powyższym orzeczono w punkcie VI wyroku.

O kosztach procesu należnych na rzecz powoda z tytułu kosztów dojazdu na posiedzenia Sądu w dniach 8 września 2014 roku, 16 lutego 2015 roku, 29 lipca 2015 roku oraz w dniu 15 lutego 2016 roku orzeczono w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 § kpc w zw. z art. 100 kpc, mając na uwadze argumentację wskazaną wyżej, obciążając pozwanego obowiązkiem ich poniesienia w 1/2.

W tym zakresie Sąd uwzględnił wnioski powoda o zwrot powyższych kosztów oraz dokumenty źródłowe potwierdzające poniesienie powyższych. (k. 423-424,470-472,496, 499-500, 595, 597).

W tym zakresie Sąd uwzględnił wnioski powoda o zasądzenie na jego rzecz za dojazd na rozprawę w dniu 8 września 2014 roku należności w kwocie 122 złotych, za dojazd w dniu 16 lutego 2015 roku w kwocie 360 złotych, za dojazd w dniu 29 lipca 2015 roku w kwocie 120 złotych, zaś za dojazd w dniu 15 lutego 2016 roku w kwocie 138 złotych.

Pozwany zaś mając na uwadze przebieg postępowania winien zapłacić na rzecz powoda z powyższego tytułu 1/2 powyższych kosztów tj. 370 złotych.